

Megérkeztem küldetésem helyszínére, Tót Gyula zászlós családjához. A hely első pillantásra gyanúsán ártalmatlan. Egyelőre nem tájékoztattak feladatomban mibenlétéről, de az illetékesek majd időben felveszik velem a kapcsolatot. A zászlós nagyon ragaszkodott hozzá, hogy a szüleimnél töltsöm a szabadságomat, és ebben feletteseim is támogatták. Komoly oka lehet az ittlétemnek, hiszen az egyre súlyosbodó partizánveszélyben a fronton is nagy szükség lenne rám.

Tót Lajos – Tót Gyula apja, tűzoltóparancsnok – már az állomáson folyton mögém nézett. Mintha nem lenne elég baj, hogy a világ nagy része mindig a hátunk mögött van! Megiltottam, hogy átnézzen a fejem fölött, erre megpróbálta a talpam alatt átcsúsztatni a pillantását. Makacs egy ember. Gondoskodtam róla, hogy ez többé ne fordulhasson elő. Ezentúl szemébe húzza a sisakját, hogy ne zavarjon a nézése. Amúgy is túlságosan szimmetrikus. Megtévésztesül? Ha például egy jó kerti fűrésszel hosszában kettészelném, két teljesen egyforma darabra esne szét. Öröm lenne nézni!

Ma délelőtt egyértelművé vált, hogy a háziakon kívül legalább ketten figyelnek. Egyikük papnak mondja magát, a neve Tomaji. A másik a lottyadt almákkal kereskedő Gizi Gézáné, bizonyos gyantaszedők összekötője. Belestek a szobámba, amikor azt hitték, hogy alszom. A pap a szívem működésére, a nő pedig a lábam méretére és formájára volt kíváncsi. Nyilván azt akarták felmérni, hogy milyen mértékű lehet a teherbíráson kínzás esetén.

Kiderítettem, hogy a gyantaszedők, akikkel Gizáné titkos kapcsolatban áll, fákat sebesítenek meg, és aztán rájuk kötnek valamit, ami a kiszivárgó anyag begyűjtését szolgálja. Éjszakánként folyamatosan tűzjeleket adnak le. Korábban házigazdám is a fények megfigyelésével töltötte estéit tűzoltó-parancsnoki munkakörére hivatkozva.

Addig is, amíg közlik, hogy pontosan mi a feladat, alaposan megfigyelek mindent. Hogy ne keltsek gyanút, megfelelő fedőtevékenységre van szükség. Egy margóvágónak nevezett guillotine-szerű szerkezettel méretre vágunk kartonlapokat, aztán dobozokat hajtogatunk belőlük a közeli kötszergyár számára. Sikerült úgy megszerveznem a munkát, hogy a család egyik tagja se tudja kivonni magát. Dobozolás közben őket is és a gyantaszedők táborúzeit is egész éjjel szemmel tarthatom. Nappal természetesen alvást színlelek, hogy kihallgathassam, mit beszélnek a házban.

Ma ismét felbukkant a magát Gizi Gézánének nevező hervadt teremtés, és arról győzködött, hogy valami sült almákat kellene szemrevételeznem nála, amelyeket állítólag szünet nélkül a kis kályháján forgat, anélkül, hogy odaégnének. Mindaddig, amíg alaposabban nem tájékozodom az ügyben, inkább elkerülöm a közvetlen kontaktust. Semmiképp sem szabad odakozmálni.

Ma egy kis kibicsaklás adódott dobozolás közben. Véres kezek zuhantak le a plafonról, de olyan gyorsan vagdostam őket a margóvágóval, hogy végül sikerült visszavonulásra bírni őket. Ugyanazokhoz a partizánokhoz tartoztak, akik abban a kis orosz faluban engem akartak feltrancsirozni, az eltűnt disznó helyett. Lehet, hogy Gyula nekik is kémkedik? Azért küldött ide, hogy háborítatlanul rám szabadítsa őket? Ha ledarálnak és beletömködnek a saját beleimbe, akkor az egész világ a hátam mögé kerül! Tóték úgy tettek, mintha semmit nem vettek volna észre, de kocsonya volt vacsorára.

Ma nyugtalanító információk birtokába jutottam. A gyantaszedők egy több mint hétkilós borzot kapartak ki a földből. Ezt Tót Ágika – Gyula húga – hozta szóba, mire házigazdám ügyetlen sietséggel másra terelték a szót. Sajnos, nem tudhatom, hogy a borz életben maradt vagy sem. Egyre valószínűbbnek tartom, hogy Gizáné forró almái okozhatták a vesztét. Ez a gyantaszedők kedvelt kínzóeszköze, amely felhevített gyantával borítva különösen súlyos sebesüléseket okoz.

A dobozolás remekül működik, azt leszámítva, hogy Tót időnként megpróbál ellenszegülni. Napok óta nem tudja folytatni gyantatűzfigyelő tevékenységét, és nyilván fél a következményektől. Én viszont egyre jobb formában vagyok. A kartonok makulátlan felülete jótékonyan hat a túrhetetlen zajban és bűdösségben tépázott idegrendszeremre. A mai napon csak az nyugtalanított, hogy többen valami fekete bársonyt emlegettek. Hogy állítólag itt olyan a csend. Ennek holnap utánanézek.

Ma Ágikát rajtakaptam, hogy a gyantatűzekeket figyeli, és közben nagyokat sóhaj. Egyértelmű, hogy ő is közéjük tartozik. Folyton szemmel tart, és úgy tesz, mintha a kedvemben akarna járni. Gyanúsán vág az esze. Távol kell tartanom magam tőle! Tót közben a pappal és az orvossal konspirál a hátam mögött. Felbujtatták, hogy szabotálja a dobozolást. Álmoságot színlel. Úgy tettem, mintha hinnék neki, és készségesen zseblámpát dugtam a szájába ásitás ellen. Erre azt eszelte ki, hogy napközben a budiba zárkózik, és ott konspirál tovább. Résen kell lennem!

Ma is történt egy kis kibicsaklás. Ezúttal a kínai ágyterítőből kerültek elő a böllérkezek. Lehetséges, hogy mégiscsak elszenderedtem, és ezt az alkalmat használták ki. Ez többé nem fordulhat elő! Csatárláncban kúsztak a torkom felé, de még időben sikerült előkapnom a késemet. Ha valaki észreveszi a vérfoltokat, majd azt mondom, hogy pocok került az ágyamba.

Ágika rájött, hogy rajtakaptam, ezért most más módszerrel próbálkozott. Kibontotta a copfját, és megpróbált hozzám dörgölni, de még időben észrevettem a blúza alatt fortyogó sült almákat. Nem akart kiengedni a szobából. Azt követelte, hogy valljam be, hogy mi az első dolog, ami eszembe jut róla. Addigra az almák leve csorogni kezdett, és a böllérek vörös ujjbegye átütött a nedves anyagon. Kénytelen voltam bemenekülni Tóthoz a budiba a húslegyek közé. Igyekeztem magamhoz édesgetni, hogy így szedjek ki belőle valamit. Egyelőre nincs kézzelfogható eredmény, pedig egy nap múlva vissza kell utaznom a frontra.

Ma reggel abban a tudatban kellett elköszönnöm házigazdámtól, hogy kudarcot vallottam. A világ nagy része továbbra is a hátam mögött lappang. Pedig már közel jártam a gyantaszedők és a böllérek összeesküvésének leleplezéséhez. Amikor a vasútállomásra értem, örömhír fogadott: felrobbantottak egy hidat és így csak három nap múlva utazhatok tovább. Mindjárt indulok vissza Tótékhoz. Radikálisabb stratégiát kell alkalmaznom. Amint odaérek, azonnal lecsapok rájuk!

Kategoria: ÖrkényLátó
Denumire autor: Csutak Gabriella

Látó Szépirodalmi Folyóirat